

Pyhä elämäntapa Hepr. 13:1-6

1. Pysyköön **veljesrakkaus**.

2. Älkää unohtako **vieraanvaraisuutta**, sillä sitä osoittamalla jotkut ovat saaneet tietämättään pitää enkeleitä vierainaan.

3. Muistakaa **vankeja**, niin kuin olisitte itse kahleissa heidän kanssaan, muistakaa **pahoinpideltyjä**, onhan teillä itsellännekin ruumis.

4. Pitäköön jokainen **avioliiton kunniasa** ja aviovuoteen tahrattomana, sillä **Jumala tuomitsee haureelliset ja avionrikkojat**.

5. Älkää eläkö rahaa ahnehtien. **Tyytykää siihen, mitä teillä on**, sillä hän on itse sanonut: **"En minä sinua hylkää enkä sinua jätä."**

6. Siksi me sanomme **turvallisín mielin: "Herra on minun auttajani, en minä pelkää"**. Mitä voi ihminen minulle tehdä?"

Millaista on Jumalan pelko?

Heprealaiskirjeen viimeinen luvun alku kuvaa hyvin käytännöllisellä tavalla, millaista on Jumalan palvelu kunnioittaen ja peläten. Edellisen luvun loppu kuului:

Koska me saamme valtakunnan, joka ei järky, olkaamme kiitollisia ja palvelkaamme Jumalaa hänen mielensä mukaisesti, kunnioittaen ja peläten, sillä meidän Jumalamme on kuluttava tuli. (12:28-29)

Pelko sisältää normaalissa kielessä turvattomuuden tunteen, mutta Jumalan pelko on pyhää kunnioitusta häntä kohtaan täydellisen turvallisuuden piirissä. Uskovan Jumalan pelko ei ole orjanpelkoa, jossa kauhistutaan mahdollista rangaistusta ja totellaan siksi, vaan lapsen pelkoa, jolle on luontaista olla kuuliainen, koska Isä on rakastaa ja huolehtii. Tätä turvallisuustilaa kuvaa se, että Herran oma saa osallisena Pyhän Hengen elämään kutsua Jumalaa Isäksi:

Te ette ole saaneet orjuuden henkeä elääksenne jälleen pelossa, vaan te olette saaneet lapseuden Hengen, jossa me huudamme: "Abba! Isä!" Henki itse todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia. (Room. 8:15-16)

Pyhässä pelossa uskova ei halua murehduttaa Jumalaa, joka on hänen rakastava Isänsä vaikka myös kuluttava tuli. Rakkaus Jumalaan nousee siitä, että hän on ensin rakastanut meitä antamalla oman Poikansa meidän syntiemme sovituksiksi. Jumala halusi meidät omakseen ja siksi hän valmisti meille armossaan pelastuksen. Mutta hän haluaa myös sitä, että me vastaamme hänen rakkauteensa rakkaudella, jonka hän itse on vuodattanut sydämiimme Pyhässä Hengessä. Se taas tarkoittaa sitä, että noudatamme hänen tahtoaan, joka on aina täydellinen ja hyvä. Se merkitsee siis Jumalan käskyjen pitämistä. Kaikki kymmenen käskyä tiivistävät, millaista on rakkauden osoittaminen Jumalaa kohtaan:

Älkää olko kenellekään mitään velkaa, paitsi että rakastatte toisianne. Joka rakastaa toista, on täyttänyt lain. Sillä käskyt "Älä tee huorin", "Älä tapa", "Älä varasta", "Älä himoitse" ja mikä muu käsky tahansa sisältyvät tähän sanaan: "Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi." Rakkaus ei tee lähimmäiselle mitään pahaa. Rakkaus on siis lain täyttymys. (Room. 13:8-10)

Veljesrakkaus

Pysyköön veljesrakkaus. (1)

Jos kymmenen käskyä voidaan tiivistää muotoon ”Rakasta Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi!” niin veljesrakkaudella ei ensi sijassa tarkoiteta perheen sisarusten välistä rakkautta, vaikka sitä ei tietenkään myöskään poissuljeta, vaan Jeesukseen uskovien veljien ja sisarten välistä erityisrakkautta. Johannes kirjeessään kuvaa sitä eräänä erittäin tärkeänä osoituksena siitä, että joku on uudesti syntynyt Jumalan lapsi:

Jokainen, joka uskoo, että Jeesus on Kristus, on syntynyt Jumalasta, ja jokainen, joka rakastaa sitä, joka on synnyttänyt, rakastaa myös sitä, joka hänestä on syntynyt. Siitä me tiedämme rakastavamme Jumalan lapsia, että rakastamme Jumalaa ja noudatamme hänen käskyjään. Rakkaus Jumalaan on sitä, että pidämme hänen käskynsä, eivätkä hänen käskynsä ole raskaat. (1. Joh. 5:1-3)

Kristillinen seurakunta ei ole mikä tahansa samanmielisten klubi tai yhteisen opin ympärille muodostunut opintopiiri, joissa vallitsee usein niin sanottu ”hyvä veli” periaate eli pyritään susimaan samanmielisiä. Tosi asiassa Jumala pelastaa omaan seurakuntaansa mitä erilaisimpia ihmisiä, hyvinkin moninaisilta ja vaikeiltakin taustoilta. On entisiä rikollisia ja narkomaaneja, on korkeasti koulutettuja ja kehitysvammaisia, on terveitä ja psyykkisistä ongelmista kärsiviä, on nuoria ja vanhoja, jne. Normaalisti yhteiskunnassa emme valitsisi ystäviksemme sellaisia ihmisiä, jotka kohtaamme seurakunnassa. Kuitenkin kaikkien aitojen Jumalan lapsien välillä vallitsee merkillinen Pyhän Hengen synnyttämä rakkauden side. Kuulumme samaan perheeseen, koska meillä on yhteinen Isä.

Kuitenkaan läheisen ja käytännöllisen rakkauden ylläpitäminen ja osoittaminen seurakunnassakaan ei ole aina helppoa, koska jokainen pelastettu uskovakin on edelleen syntinen ja veljien ja sisarten välille voi helposti syntyä konflikteja pelkästään erilaisten taustojen vuoksi ja usein vain väärinkäsityksistä. Siksi tarvitsemme kehoitusta veljesrakkauden ylläpitämisestä.

Yksi kamalampia asioita, mitä olen joutunut lähetystyössä kuulemaan, on se, kun joku seurakunnan jäsen sanoo: ”En enää tule jumalanpalveluksiin niin kaunan, kuin se ja se on siellä.” Jos Jeesuksen hirvittävän kärsimyksen ja kuoleman tähden Golgatan ristillä olemme saaneet Jumalalta kaikki syntimme anteeksi, se, ettemme anneta toinen toisellemme anteeksi rikkomuksiamme, on suuri synti ja tuhoaa seurakuntaa. Sielunvihollinen tietysti pyrkiikin siihen, että seurakunnan elinvoima saataisiin tukahdutetuksi riidoin ja anteeksiantamattomuudella. Varsinkin silloin kun, seurakunta joutuu ulkoisen paineen tai jopa vainon alle, on äärimmäisen tärkeää, että keskinäisen veljesrakkauden syventämiseen kiinnitetään erityisesti huomiota.

Vieraanvaraisuus

Älkää unohtako vieraanvaraisuutta, sillä sitä osoittamalla jotkut ovat saaneet tietämättään pitää enkeleitä vierinaan. (2)

Ennen vanhaan monessa Suomen kodissa oli tapana kattaa ruokapöytään yksi ylimääräinen lautanen ”Jeesusta varten”. Taustalla oli tietenkin Jeesuksen opetus viimeisestä tuomiosta: *Sillä minun oli nälkä, ja te annoitte minulle ruokaa. Minun oli jano, ja te annoitte minulle juotavaa. Minä olin muukalainen, ja te otitte minut luok-*

senne. (Matt. 25:35) Aivan erityisen tärkeää oli osoittaa vieraanvaraisuutta vainojen aikana pakolaisiksi joutuneiden uskonveljien auttamiseksi. Tiedämme maamme lähihistoriasta, ettei evakkojen osakseen saama kohtelu ollut aina kehuttavaa. Uskoville vieraiden vastaanottamisen tulee olla ei vain enkelien vaan itsensä Jeesuksen vastaanottamista.

Vieraanvaraisuuden osoittaminen voi olla joskus varsin rankkaa työtä ja helposti sitä osoittaja voi joutua kysymään Martan lailla: ”Miksi juuri minun pitää kahvittaa ja keittää muita, mikseivät muut auta”. Siksi Pietari lisää: *Olkaa vieraanvaraisia toinen toisellenne, nurisematta.* (1. Piet 4:9)

Itse olen kiertänyt noin 10 vuotta Suomea julistamassa sanaa eri seurakunnissa ja kouluissa. Sinä aikana sain majoittua lukemattomissa uskovissa kodeissa. Sain paljon maistaa avointen kotien rakkautta ja hengellistä kanssakäyntiä noilla matkoillani. Luulen, että tänäänkin tarvitsemme erityisen paljon avoimia ja vieraanvaraisia koteja, jotta suomalaiset saisivat kuulla evankeliumia. Lähetystössäkkin olemme nähneet, että vieraanvaraisuus avaa ihmisten sydämiä kuulemaan evankeliumin ilosanoman. Vieraanvaraisuuden ei tarvitse alkaa siitä, että joku pyrki luoksemme, voimme yhtä hyvin avata kotiemme ovet kutsumalla naapureita ja ystäviämme sekä myös ventovieraita kahville, syömään ja yöpymään. Vieraanvaraisuudessa ratkaisevaa ei ole se mitä tarjoamme vaan se millaisia keskusteluja saamme heidän kanssaan käydä.

Vangit ja pahoinpidellyt

Muistakaa vankeja, niin kuin olisitte itse kahleissa heidän kanssaan, muistakaa pahoinpideltyjä, onhan teillä itsellännekin ruumis. (3)

Jälleen kirjoittaja palauttaa mieleemme Jeesuksen sanat viimeiseltä tuomiolta: *”Minä olin vankilassa, ja te tulitte minun luokseni.”* (Matt. 25:36) Kirjeen saajat elivät keskellä vainoa tai joutuivat kuulemaan muiden seurakuntien kokemista vainoista. Noihin aikoihin samoin kuin yhä monissa maailman kolkissa vankilat ja vankileirit ovat paikkoja, joissa ihmiset usein näännytetään kuoliaaksi ei vain työllä vaan myös ravinnon puutteella. Siksi usein vangittujen eloonjääminen on kiinni siitä, että heille saadaan ulkopuolelta toimitettua ruokaa ja vaateita. Muistaminen ei siis tarkoita ai-noastaan esirukousta, mikä itsessään on ratkaisevan tärkeää, vaan myös pakettien vientiä vankiloihin jopa silläkin uhalla, että voi joutua itsekkin vangituksi kristityn nimensä tähden.

Jumala usein toimii niin, että kun jotkut kristityt ja seurakunnat ovat vastoinikäymisissä, toiset nauttivat rauhasta ja vapaudesta. Kaikkia ei ole kutsuttu samanaikaisesti vastustamaan verille asti. Siksi erityisesti niiden, jotka ovat vapaita, on tunnettava myötätuntoa kahleissa ja vastoinikäymisissä olevia kohtaan, ikään kuin heidät olisi sidottu heidän kanssaan samaan kahleeseen. Meitä kutsutaan kestäämään veljiemme kärsimykset yhdessä heidän kanssaan.

Syy myötäkärsimykseen on ei vain se, että me itsekkin tiedämme, miten ruumiin tuska ja pilkka tekevät kipeää, vaan myös se, että me kuulumme samaan Kristuksen ruumiiseen kuin vainotut veljemme ja sisaremmme. Siksi kristityille olisi luonnotonta olla kantamatta toistensa taakkoja: *Meidät kaikki, olimmepa juutalaisia tai kreikkalaisia, orjia tai vapaita, on yhdessä Hengessä kastettu yhdeksi ruumiiksi, ja kaikki me*

olemme saaneet juoda samaa Henkeä. Jos yksi jäsen kärsii, kärsivät kaikki jäsenet sen kanssa. (1. Kor. 12:13, 26).

Koska nyt elämme Suomessa vielä turvallisesti, kiusauksemme on ajatella, että uskonveljien kärsimykset ovat niin kaukana meistä, ettemme kykene heitä mitenkään auttamaan. Mutta tänä päivänä on monia kristillisiä järjestöjä, joiden kautta apu kulkee hyvinkin kauas ja vaikeisiin paikkoihin. Siksi vangittuja ja kärsiviä voimme auttaa rukouksin ja antamalla taloudellista tukea noille järjestöille. Samalla meidän on nähtävä, että suomalaisissa vankiloissa on monia ihmisiä, jotka tarvitsevat elämän sanaa pelastuakseen. Vankilatyö ja vapautuneiden vankien tukeminen on edelleen tärkeä tehtävä meille uskoville. Viime aikoina onkin moni vanki tullut uskoon vankilälähtettien työn kautta.

Älä tee huorin!

Pitäköön jokainen avioliiton kunniassa ja aviovuoteen tahrattomana, sillä Jumala tuomitsee haureelliset ja avionrikkojat. (4)

Alkuseurakunnasta sanotaan: "Heidän pöytänsä on avoin kenelle vain, mutta ei heidän aviovuoteensa." (Kirje Diognetokselle) Se oli vallankumouksellinen tosiasia roomalais-hellenistisessä kulttuurissa, jossa temppeliprostituutio oli itsestäänselvyys, homosuhteet arkipäivää. Tänäpä olemme maassamme palanneet paljossa samaan sitä mukaan kuin kristilliselle uskolle on käännetty selkä. Kaikki haureuden muodot kuten esiaviollinen seksi, avoliitto, homosuhteet on yhteiskunnassamme hyväksytty ja avioero tehty helpoksi, niin että eron syyksi riittää se, että haluaa olla onnellisempi uuden suhteen kanssa kuin edellisen. Näin peräkkäinen moniavioisuus on käytännössä hyväksytty. Kaikki se on tapahtunut "vapauden" nimikkeen alla, mutta seuraus on käytännössä ollut pitkälle naisen aseman huonontuminen, kun miesten ei tarvitse kantaa vastuuta seksikäytöksestään ehkäisyn ja aborttien vuoksi. Yhteiskunnan perusyksikkö perhe on vakavassa kriisissä ja siitä maksavat laskun pahoinvoivat lapset ja nuoret. Edessä on koko läntisen kulttuurin romahdus, ellei uusia herätyksiä tule, jotka palauttaisivat kristillisen perheen jälleen kunniaan.

Seksuaaliset kiusaukset, pornoriippuvuus ja houkutus aviorikokseen ja eroon ovat myös uskovien keskellä vakava ongelma. Siksi uskovien on aivan erityisellä tavalla syytä taistella puhtaan avioliiton, lasten hyvinvoinnin ja perheiden eheyden puolesta. Emme ole immuuneja maailman paineelle, koska meidän syntinen lihamme liittoutuu helposti sen kanssa.

Paavali on realisti, kun hän ei kehota meitä taistelemaan seksuaalisia kiusauksia vastaan vaan pakenemaan niitä: *Paetkaa haureutta. Kaikki muu synty, jota ihminen tekee, on ruumiin ulkopuolella, mutta haureuden harjoittaja tekee syntiä omaa ruumistaan vastaan. Vai ettekö tiedä, että teidän ruumiinne on Pyhän Hengen temppeli, hänen, joka asuu teissä ja jonka olette saaneet Jumalalta? Te ette ole itsenne omat, teidät on kalliilla hinnalla ostettu. Kirkastakaa siis Jumala ruumiissanne. (1. Kor. 6:18-20)*

Lisäksi hän antaa neuvon seksuaalisten kiusausten välttämiseksi: *...haureuden syntien välttämiseksi olkoon kullakin miehellä oma vaimonsa ja kullakin naisella oma miehensä. Mies täyttäköön velvollisuutensa vaimoaan kohtaan, samoin vaimo miestään kohtaan. (1.Kor. 7:2-3)* On tärkeätä, että puoliset huolehtivat siitä, että he tyy-

dyttävät toistensa seksuaaliset tarpeet. Tämä ohje ei tietenkään auta naimattomia omissa kamppailuissaan, mutta on tärkeä avioliitossa oleville.

Naimattomille Jumalan sana antaa seuraavan rohkaisun ja rukousmallin: *Kuinka voi nuorukainen pitää tiensä puhtaana? Siten, että noudattaa sinun sanaasi. Minä etsin sinua koko sydämestäni. Älä salli minun eksyä sinun käskyistäsi. Olen kätkenyt sanasi sydämeeni, etten tekisi syntiä sinua vastaan.* (Ps. 119:9-11) Voimme Pyhän Hengen voimassa vastustaa kiusauksia tarrautumalla Jumalan sanan lupauksiin.

Tuomio tulee

Joskus kuule sanottavan, ettei meillä uskovilla ole mitään muuta asiaa, kuin varoittaa seksuaalisista synneistä, vaikka maailma on täynnä kaikenlaista kauheaa pahuutta. Väitteessä on ehkä hiukan perää, mutta Raamattu näkee selvästi, että juuri seksuaaliset synnit ovat se tehokkain tapa, jolla Sielunvihollinen saa murretuksi ihmisen moraalisen selkärangan ja "vapauttaa" hänet sitten kaikenlaiseen muuhunkin pahuuteen. Siksi uskovien tulee taistella sekä oman puhtautensa puolesta että perheen eheyden puolesta yhteiskunnassamme.

Haureuden harjoittaminen on niin vakava asia, että siitä aivan erityisesti varoitetaan: Jumala näkee kaiken ja tuomitsee haureelliset ja aviorikkojat. Jeesus varoittaa tässä yhteydessä kadotukseen joutumisesta ja vaatii meitä tekemään parannuksen myös saastaisista ja haureellisista ajatuksistammekin:

"Te olette kuulleet sanottavan: 'Älä tee huorin.' Mutta minä sanon teille: jokainen, joka katsoo naista himoiten, on sydämessään jo tehnyt huorin hänen kanssaan. Jos oikea silmäsi viettelee sinua, repäise se irti ja heitä pois. Sinulle on parempi, että yksi osa ruumiistasi tuhoutuu, kuin että koko ruumiisi heitetään helvettiin." (Matt. 5:27-29)

Edelleen Jeesus toistaa sitä mitä Vanhan testamentin profeettakin:

Olkaa siis valppaita hengessänne älkääkä olko uskottomia nuoruutenne vaimolle. Sillä minä vihaan hylkäämistä, sanoo Herra, Israelin Jumala. Minä vihaan sitä, joka verhoaa vaatteensa vääryydellä, sanoo Herra Sebaot. Olkaa siis valppaita hengessänne älkääkä olko uskottomia. (Mal. 2:15-16) Jeesus tiivistää:

"On sanottu: 'Joka hylkää vaimonsa, antakoon hänelle erokirjan.' Mutta minä sanon teille: jokainen, joka hylkää vaimonsa muun syyn kuin haureuden tähden, saattaa hänet tekemään aviorikoksen, ja joka nai hylätyn, tekee aviorikoksen." (Matt. 5:31-32)

Jumala tietää ja näkee, kuka syyllistyy näihin synteihin, mikään pimeys ei voi kätkeä meitä häneltä. Hän kutsuu näitä syntejä niiden oikeilla nimillä, ei rakkauden ja urheuden nimillä, vaan haureuden ja aviorikoksen nimillä. Meidänkin on Herran edessä tunnustaen annettava kiusauksillemme ja synneillemme oikeat nimet. Jumala saattaa meidät tuomiolle, hän tuomitsee meidät joko oman omantuntonne mukaan täällä ja asettaa syntimme eteemme, jotta nöyrytisimme syvään parannukseen, tai hän asettaa meidät tuomioistuimelleen viimeisenä päivänä. Silloin on myöhäistä, silloin edessä on Jumalan kuluttava tuli. Tänäpä on siksi päivä tehdä parannus seksuaalista synneistämme, sillä vielä Jeesuksen uhrin tähden katuvalle löytyy armo ja uusi voima voittaa kiusauksia.

Avioero

Elämme kuitenkin sellaisessa maailmassa, jossa avioeroja esiintyy ja uskova, joka on naimisissa ei-uskovan kanssa voi joutua eron uhriksi. Paavali kirjoittaa sellaisesta tilanteesta näin:

Naimisissa oleville annan käskyn, en minä vaan Herra, että vaimo ei saa erota miehästään. Jos hän kuitenkin eroaa, pysyköön naimattomana tai sopikoon miehensä kanssa. Ei myöskään mies saa hylätä vaimoaan. Muille sanon minä, ei Herra: Jos jonkun veljen vaimo ei ole uskova ja tämä suostuu asumaan hänen kanssaan, älköön mies hylätkö häntä. Ja jos jollakin vaimolla on mies, joka ei ole uskova, ja tämä suostuu asumaan hänen kanssaan, älköön vaimo hylätkö miestänsä. Sillä mies, joka ei usko, on pyhitetty vaimonsa kautta ja vaimo, joka ei usko, on pyhitetty uskovan miehensä kautta. Muutenhan teidän lapsenne olisivat epäpuhtaita, mutta nyt he ovat pyhiä. Jos puoliso, joka ei ole uskova, eroaa, erotkoon. Veli tai sisar ei tällaisissa tapauksissa ole sidottu, sillä Jumala on kutsunut teidät rauhaan. (1. Kor. 7:10-15)

Uskova voi siis joutua erotetuksi puolisostaan, vaikka ei itse halua erota. Silloin hänen tehtävänsä on pysyä naimattomana, mitä pidetään kuitenkin nykyään myös uskovien piireissä lähes mahdottomana vaatimuksena. Jumalan sanan noudattaminen on kuitenkin pitkällä tähtäyksellä paras tie, vaikka se olisi vaikea tie.

Yliseksuaalisessa ajassamme lukemattomat ihmiset ovat sisäisesti rikki kaikenlaisten seksisuhteittensa ja pettymystensä kanssa. Siksi on hyvä muistaa, että Jeesus ei hylännyt viisi kertaa naimissa ollutta ja silloin avosuhteessa elänyttä naista, vaan tarjosi tälle rakkaudennälkäiselle todellisen elämän yhteydessään:

"Jos sinä tuntisit Jumalan lahjan ja hänet, joka sanoo sinulle: 'Anna minulle juotavaa', niin sinä pyytäisit häneltä, ja hän antaisi sinulle elävää vettä." (Joh. 4:10)

Nainen tarttui tarjoukseen ja löysi syntien anteeksiannon ja Vapahtajan elämäkseen. Herran antamaa armoa seuraa myös voima hylätä syntinen elämäntapa. Toiselle armahtamalleen naiselle Jeesus sanoi: *"En minäkään sinua tuomitse. Mene, äläkä enää tee syntiä."* (Joh. 8:11)

Tyytyväisyys

Älkää eläkö rahaa ahnehtien. Tyytykää siihen, mitä teillä on, sillä hän on itse sanonut: "En minä sinua hylkää enkä sinua jätä." Siksi me sanomme turvallisin mielin: "Herra on minun auttajani, en minä pelkää. Mitä voi ihminen minulle tehdä?" (5-6)

Jos seksuaaliset kiusaukset ovat ajoittain rajuja ja niiden kanssa joutuu kiivaisiin sisäisiin taisteluihin, kiusaus ahneuteen on myöskin hyvin todellinen, vaikka se tulekin useinmonien hyväksymässä muodossa kuten haluna nostaa hiukan elintasoja ja pyrkimyksenä taloudelliseen turvallisuuteen. Usein sen taustalla on syvempi synti, kateus, jota ei haluta myöntää synniksi. Meidän on huolehdittava paitsi tämän synnin pitämisestä kurissa, myös sen kitkemisestä sielustamme. Siihen kirjeen kirjoittaja antoi aiemmin vihjeen puhuessaan saajien entisestä vaelluksesta: *Te kärsitte yhdessä vankien kanssa ja iloiten hyväksyitte omaisuutenne ryöstön, sillä te tiesitte, että teillä on parempi omaisuus, joka pysyy.* (Hepr. 10:34) Suuntaamalla toimeliaisuutemme taivaallisen pääoman kartuttamiseen voimme torjua kiusausta rahan rakkauteen. Paavali puolestaan kirjoittaa:

Jumalisuus yhdessä tyytyväisyyden kanssa on suuri voitto. Emmehän ole tuoneet maailmaan mitään, emme voi myöskään mitään täältä viedä. Kun meillä on ruoka ja vaatteet, tyytykäämme niihin. Ne taas, jotka tahtovat rikastua, lankeavat kiusaukseen, ansaan ja moniin mielettömiin ja vahingollisiin himoihin, jotka syöksevät ihmiset turmioon ja kadotukseen. Rahanhimo on kaiken pahan juuri. Rahaa tavoittellessaan monet ovat eksyneet pois uskosta ja lävistäneet itsensä monella tuskalla. (1. Tim. 6:6-10)

Raha ei itsessään ole ongelma, sehän on väline, jolla voidaan tehdä hyvää tai paha. Uskovakin voi rikastua ahkeralla työllä, jota Jumala siunaa, mutta silloin hänen on syytä muistaa Paavalin jatko-ohje:

Neuvo niitä, jotka tässä maailmanajassa ovat rikkaita, etteivät ylpeilisi eivätkä panisi toivoaan epävarmaan rikkauteen vaan Jumalaan, joka antaa meille kaikkea runsaasti nautittavaksemme. Neuvo heitä tekemään hyvää, rikastumaan hyvistä teoista, olemaan anteliaita ja jakamaan omastaan. (1.Tim. 6:17-18)

Paavali itse kertoo siitä, miten hän oli oppinut tyytyväisyyden:

Olen oppinut tyytymään oloihini. Osaan elää niukkuudessa, osaan myös elää runsaudessa. Olen tottunut kaikkeen ja kaikenlaisiin oloihin, olemaan kylläinen ja nälkäinen, elämään runsaudessa ja puutteessa. Kaiken minä voin hänessä, joka minua vahvistaa. Teitte kuitenkin hyvin, kun otitte osaa minun ahdinkooni. (Fil. 4:11-14)

Meidän on hyvä hylätä tietynlaiset elintaso-vaatimukset ja suostua siihen, mitä Herra kulloinkin meille antaa. Samalla meidän on pidettävä mielessämme, että kaikki ajallinen, mikä meille on suotu, tulee Herralta. Jeesus Kristus on meidän rahojemme ja omaisuutemme todellinen omistaja, me olemme vain taloudenhoitajia ja olemme vastuussa hänelle siitä, mitä hän on meille antanut.

Pyhä huolettomuus

Jeesus lupasi taivaaseen astumisensa edellä: *"Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailmanajan loppuun saakka."* (Matt. 28:20) Jeesus kyllä tietää, miten helposti uskovatkin lankeavat huolehtimaan ajallisesta toimeentulosta, kun esimerkiksi työttömyys iskee päälle tai sairaus, onnettomuus, vaino, pakolaisuus tai sota vie kaiken sen, minkä omistamme. Siksi meille vakuutetaan kahdella Vanhan testamentin lainauksella Herran huolenpitoa. Kun meitä vastaan hyökkäävät ajallisen toimeentulon huolet, meitä rohkaistaan tarttumaan Jumalan sanan lupauksiin.

"En minä sinua hylkää enkä sinua jätä." (5. Moos. 31:6) Tämä Joosualle annettu lupaus koskee jokaista uskovaa. Se sisältää kaikkien lupauksen summan. "En koskaan, en, koskaan jätä sinua enkä koskaan hylkää sinua." Alkukielessä tässä on peräti viisi kieltoa, jotka vahvistavat lupauksen. Uskovalla on Jumalan armollinen läsnäolo kanssaan elämässä, kuolemassa ja ikuisesti.

"Herra on minun auttajani, en minä pelkää. Mitä voi ihminen minulle tehdä?" (Ps. 56:12) Tämän kattavan lupauksen perusteella voimme varmistua Jumalan avusta. Ihmiset eivät voi tehdä mitään Jumalaa vastaan, ja Jumala voi kääntää kaiken, mitä ihmiset tekevät hänen kansaansa vastaan, heidän parhaakseen.

Moni on saanut ajallisissa huolissaan vahvistusta ja turvaa erityisesti Jeesuksen sanoista vuorisaarnassa:

"Älkää siis murehtiko sanoen: 'Mitä me syömme?' tai 'Mitä juomme?' tai 'Mitä puemme päällemme?' Tätä kaikkea pakanat tavoittelevat. Teidän taivaallinen Isänne kyllä tietää, että te tarvitsette kaikkea tätä. Etsikää ennen kaikkea Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan, niin teille annetaan lisäksi myös kaikki tämä. Älkää siis kantako huolta huomisesta, sillä huominen päivä pitää huolen itsestään. Kullekin päivälle riittää oma vaivansa." (Matt. 6:31-34)

Jeesus kyllä lupaa jokaiselle päivälle vaivaa ja vaivannäköä, mutta sikäli kuin pidämme varsinaisena tavoitteenamme Jumalan vanhurskaan tahdon toteutumista elämässämme, meidän ei tarvitse kantaa huolta huomisesta. Huolehtiminen on sellaista mahdotonta puuhaa, missä yritämme tehdä sellaista tänään, minkä voi tehdä vasta huomenna. Tulevaisuuden suunnittelua voimme toki tehdä tänään, mutta emme toteuttaa sitä ennen kuin huominen on käsillä. Huominen on kokonaan Herran käsissä. Riittää, kun panemme turvamme Herraan tänään.

Uskollisuutta vastoinikäymisissä pastori Ei'ichi Itoon kertomana

Vihkimisessä kristilliseen avioliittoon on kysymys siitä, että puoliset tekevät Jumalan ja läsnä olevan seurakunnan edessä pyhän lupauksen. Heiltä kysytään, tahtovatko he hyvinä ja pahoina päivinä, terveinä ja sairaina, kunnioittaa ja rakastaa toisiaan, siihen asti, kunnes kuolema heidät erottaa.

Vuonna 1929 valmistuin papiksi. Pian sen jälkeen suoritin ensimmäisen avioliittoon vihkimiseni. Morsian oli silloisen seurakuntamme nuorten naisten ryhmän johtaja neiti Misao Takahashi. Hänen miehensä Ken Nakamura oli valmistunut yliopistosta rakennusinsinööriksi ja työskenteli Osakan lääninhallituksessa.

Avioituttuaan he asettuivat asumaan lähellä Kioton Ginkaku temppeliä sijaitsevaan taloon. Nakamuran isä lahjoitti heille kolme taloa, joista yhdessä he asuivat ja pitivät kahta muuta vuokralla. Molemmat olivat kristittyjä ja siksi he kävivät sunnuntaisin jumalanpalveluksissa, lukivat aamuisin yhdessä Raamattua ja rukoilivat ennen töihin lähtöä. Heille oli tärkeintä hengellinen perusta, jolle he kotinsa rakensivat.

Ihminen ei tiedä mitä huomenna tapahtuu. Heidän avioliittonsa onni vaihtui kahdeksan kuukauden kuluttua kyynelten taipaleeksi. Se johtui siitä, että Misaoille tuli keskenmeno. Oliko syynä hoitovirhe tai jokin infektio, mutta Misao sairastui vakavasti ja joutui viettämään kokonaista 16 vuotta ja kolme kuukautta vuoteen omana. Olin siihen aikaan Hoofun seurakunnan pastorina ja kannoin huolta heistä. Sairaus jatkui vuoden, sitten toisen ja edelleen kolmannen. Osakassa tai Tokiossa käydessäni kävin heitä Kiotossa tapaamassa. Joka kerta rukoilin heidän puolestaan, että Misao paranisi pian ja he voisivat elää normaalia perhe-elämää.

Neljäntenä sairausvuonna matkalla Tokioon kävin jälleen heitä tapaamassa. Misao oli edelleen vuoteen omana, kun kyselin hänen vointiaan. Hän kiitti esirukouksista ja jatkoi pienen tauon jälkeen:

- Pastori, minulla olisi yksi pyyntö. Voisitko palauttaa minut lapsuuden kotiini?

Japanilaisessa kulttuurissa oli tapana ottaa pitkään sairastaneista vaimoista ero lähettämällä heidät takaisin lapsuuden kotiinsa. Siksi kysyin Misaoilta:

- Onko miehesi Nakamura alkanut kohdella sinua kylmästi ja kaltoin?

Hän pudisti voimakkaasti päätään ja sanoi:

- Ei todellakaan. Pastori, jos Nakamura kohtelisi minua kaltoin, en haluaisi lähteä lapsuuden kotiini, vaan rukoilisin ja olisin kärsivällinen. Siitä ei ole kysymys. Nakamura on minua kohtaan lämmin ja rakastava aivan niin kuin silloin kun olin tervekin. Mutta minä en ole kyennyt lainkaan palvelemaan häntä enkä täyttämään hänen tarpeitaan tuon kahdeksannen kuukauden keskenmenon jälkeen. Nakamura joutuu hoitamaan lääninhallituksen työnsä lisäksi minua sekä fyysisesti että henkisesti. En tahdo kestää enää hänen hyvytyttään. Hän tulee töistä aina ajoissa. Joka kuukausi hän ojentaa minulle palkkapussinsa avaamattomana. Sitten hän kertoo, mihin hän tarvitsee siinä kuussa rahaa ja ottaa sen vastaan minun kädestäni. Kun hän on edennyt urallaan, hän joutuu myös usein tekemään virkamatkoja. Heti saavuttuaan hotellinsa hän soittaa ja kertoo, missä on ja millä junalla taas palaa kotiin. Näin on jatkunut eikä mikään ole muuttunut.

Kuunnellessani tajusin, että Nakamuran vanhemmat, jotka eivät olleet kristittyjä, olivat alkaneet puhua pojalleen, että Misao pitäisi palauttaa lapsuuden kotiinsa. Myös muut sukulaiset näyttivät olevan samaa mieltä. Mutta itse Nakamura ei heidän puheilleen kallistanut korvaansa. Päinvastoin hän ositti samaa rakkautta kuin Misaon ollessa tervekin. Misao jatkoi:

- Kun Nakamura osoittaa minulle tuollaista rakkautta enkä minä kykene millään tavalla vastaamaan siihen, sydämeni pakahtuu. Siksi haluaisin, että pastori huolehtisi siitä, että minä pääsisin takaisin lapsuuden kotiini ja etsisi Nakamuralle toisen terveen puolison.

Kuultuani tämän minä suutuin. Kovalla äänellä kysyin:

- Misao, etkä sinä avioliittoon vihkimisen yhteydessä Jumalan ja seurakunnan edessä antanut lupauksen. Oliko siinä lupauksessa kohta, jossa sanoit, että sairauden tai onnettomuuden kohdatessa saa toisen hylätä?"

Hän puisti päätään ja toisti luvanneensa rakastaa ja kunnioittaa puolisoaan hyvinä ja pahoina päivinä, sairaana ja terveenä ja elää yhdessä hänen kanssaan kuolemaan asti.

- Siinä tapauksessa sinun ei tarvitse kantaa huolta asiasta. Tämän maailman ihmiset kyllä antavat lähtöpassit vaikeuksiin ja sairauksiin törmättyään, mutta Nakamura on saanut kasvaa syvälle Kristus-uskoon ja hän haluaa olla uskollinen Jumalan edessä tekemälleen lupaukselle. Sitä paitsi hän kokee syvällä sydämessään tyydytystä saadessaan näin rakastaa sinua. Koska hänen rakkautensa on Jumalan vaikuttamaa, sinäkin saat sen vapain mielin ottaa vastaan ja kiittää siitä Herraa.

- On suurta, että saamme kiitoksella ottaa armon vastaan. Ei vaimon tehtävä ole pelkästään tehdä ruokaa, siivota, pestä pyykkiä. On sellaista, mitä voit tehdä vuoteeseen sidottunakin. Voit rukouksin kantaa ja siunata häntä, kun hän rientää tehtäviinsä. Kun hänen virka-asemansa nousee, hän joutuu myös uudenslaisiin kiusauksiin ja paineisiin. Siksi on tärkeää, että tuet häntä rukouksillasi. Rukous on kaikkein tärkein työmme. Kyllä uskosta osattomat ihmisetkin alkavat rukoilla silloin, kun joutuvat kuoleman vaaraan tai syviin vaikeuksiin tai kun heidän rakkaillaan on jokin tärkeä koe edessään. Eikö näin ole?

Misao vastasi nöyrästi:

- Kyllä, niin on.

- Näin ollen ota vastaan miehesi rakkaus ja rukoile sekä hänen työnsä, terveytensä että myös hänen hengellisen elämänsä puolesta. Niin kauan kuin sinulla on tämä rukoustehtävä sinun ei tule ajatella lapsuuden kotiin palaamista!

Silloin Misao nosti päätä ylemmäksi, pyyhki kyyneleet poskiltaan ja vastasi:

- Pastori, anna anteeksi epäuskoni. Olen laiminlyönyt juuri tuon tärkeimmän, aamuin ja illoin mieheni puolesta rukoilemisen. Ellei Herra varjele, voi tapahtua mitä tahansa.

Näin hän vakuuttui asiasta.

Edelleen kun kävin heidän luonaan viidentenä, kuudentena ja seitsemäntenä vuonna, sairaus ei ollut parantunut. Tänä päivänä Japanissa sosiaaliturva on niin hyvä, että pitkäaikaissairaat saavat hoitoa, mutta tuolloin maa oli köyhä eikä mitään sairausvakuutuksia ollut. Niissä oloissa Nakamura joutui myymään isältään saamista kolmesta talosta kaksi voidakseen maksaa vaimonsa hoitokustannukset.

Lähdin vuonna 1938 Kiinaan lähetystyöhön. Olin siellä 7-8 vuotta työssä. Silloin tällöin Japanissa käydessäni kävin Kiotossa Nakamura tapaamassa. Joka kerta tapasin Misao edelleen sairastuneelta. Sitten Japani kärsi tappion sodasta ja 3-4 vuoteen en saanut yhteyttä Nakamuran pariskuntaan. Tietysti asia vaivasi minua, mutta soitaoloissa kirjeenvaihtokaan ei onnistunut.

Vuoden 1947 huhtikuussa sain kutsun Tokioon ja menomatkalla pysähdyin Kioon, koska olin huolissani siitä, mitä Nakamurille oli sodan aikana tapahtunut, olivatko he vielä elossa? Menin käymään heidän kotiinsa. Soitin ovikelloa. Kuulin reippaan naisäänen tervehdyksen ja tajusin, että se oli Misao. Hän avasi oven ja tuli eteiseen minua vastaan terveenä. Siihen asti häntä tavatessani hän oli ollut vuoteen omana, mutta nyt hän seiso edessäni.

Kun iloitsin hänen terveydestään, hän kyynelissä lausui:

- Pastori, sairastin kaikkiaan 16 vuotta 3 kuukautta. Mutta nyt olen sanomattoman kiitollinen, kun saan olla terve.

Näin miten syvä kiitollisuus pursui hänen sydämistään hänen kasvoilleen. Minäkään en voinut olla toistamatta moneen kertaan: - Onpa hienoa!

Illansuussa mies palasi töistä ja saimme vuosien jälkeen jakaa sydäntemme tunteja. Kun kehuin miestä siitä, miten hän oli yli 16 vuotta huolehtinut sairaasta vaimostaan, hän sanoi nöyrästi:

- Eihän siinä ollut kyse muusta kuin siitä, että pidin sen lupauksen, jonka häissäni annoin. Joka ilta rukouksessa sain uutta voimaa siihen. (1947)

Entä sinä?

Millaista elämää sinä vietät? Elätkö jo turvallisessa yhteydessä rakastavan mutta pyhän Jumala kanssa, vai kuljetko vielä omassa varassasi? Herra kutsuu sinua tänään tarkistamaan elämäsi suuntaa. Herran kanssa saat elää turvassa, kun etsit hänen tahtonsa toteutumista ihmissuhteissasi, talouskysymyksissä ja avioliitossasi. Käy siksi hänen luokseen, sillä hän ottaa vastaan myös epäonnistuneen ja rikkooneen, kun avoimesti tunnustat syntisi ja pyydät Jeesusta elämäsi Herraksi.